

VI

Trên đường đào tẩu

ĐỌC tới đây, chắc hẳn nhiều bạn thân của tôi hoặc những ai đã theo dõi hoạt động của tôi đều cho là tôi nói xạo. Trên thực tế, khi tôi đưa đoạn này cho Nguyên Hương đọc, nàng dề môi, nhún vai và tuôn ra một tràng tỉnh từ :

— Xạo, xạo, xạo...

Vâng, tôi xin công nhận là xạo, nhưng chỉ xạo trên một phạm vi nào đó. Vâng, tôi không phải là hạng điệp viên bị đối phương dọa bắn sau lưng, khi nghe tiếng đạn nảy xoạch vào nòng đã ớn lạnh xương sống. Vì tôi có vành tai rất thính, đối phương chưa kịp mở cửa vào phòng tôi đã nhìn thấy bằng giác quan thứ sáu. Cho dầu đối phương vào hẳn trong phòng tôi vẫn còn đủ thời giờ để phản công trong nhiều trường hợp.

Sở dĩ tôi ớn lạnh xương sống là vì một

ĐIỆP VỤ SẴN NGƯỜI

227

nguyên nhân khác mà bạn đọc sẽ mặc nhiên tìm thấy ở đoạn kết của tập hồi ký. Tôi không quay lại mặc dầu tiếng cười phía sau được thay bằng tiếng ra lệnh ngạo nghễ :

— Bèra, mặt nạ gián điệp của anh đã bị rớt. Tôi thần nhiên đáp lại :

— Vậy anh còn đợi gì mà chưa lấy cò ?

Vẫn tiếng nói ngạo nghễ :

— Anh muốn ăn đạn hả ? Được, chúng tôi sẽ giúp anh toại nguyện. Nhưng bây giờ anh phải theo tôi về Lubiãnka. Hai tay của anh cứ phải chấp trên đầu như vậy. Anh hãy quay mặt lại phía tôi. Quay mặt lại, từ từ, và dảng hoàng, không được lộn xộn, nghe chưa ?

Kẻ cầm súng ra lệnh cho tôi là một gã đàn ông trung niên, bụng hơi phệ, cổ nung núc mỡ thừa. Hấn cào độ thước sáu, nghĩa là chiều cao tối thiểu ở Tây phương. Hoạt động nhiều lần sau bức màn sắt, tôi nhận thấy nhân viên cao cấp KGB và Tình báo Sở đều có một số đặc điểm như nhau về tướng mạo và thân hình : hầu hết đều lùn, và hầu hết đều mập. Nghề gián điệp là nghề bay nhảy, cho nên tôi không hiểu được tại sao họ lại có nhiều mỡ thừa đến thế. Có lẽ họ ăn quá nhiều và qua ngon, và nhất là thụ hưởng sinh lý quá độ.

Faben buột miệng :

— Trời, đồng chí phó giám đốc !

Phó giám đốc, đây là phó giám đốc cơ quan mặt vụ KGB, khu vực Mạc tư khoa. Gã phó giám đốc nhân mặt đáp :

— Phải, cảm ơn đồng chí Faben đã nhận ra tôi. Tuy nhiên, đồng chí cũng nên giờ tay lên, và sửa soạn đi Lubiänka.

— Ông làm tôi ngạc nhiên và phẫn nộ. Tôi phạm tội gì mà ông dọa giải về khám đường Lubiänka ?

— Tôi hợp tác với C.I.A.

— Ông đã làm lẫn hoàn toàn. Tôi không phải là công dân sô viết, tất không có bản phàn trung thành với tổ quốc sô viết. Vả lại, trên thực tế, tôi chưa hề hợp tác với C.I.A. Chính họ đã dùng mạng sống của những người liên hệ ruột thịt để ép buộc tôi phải nghe theo họ.

— Đồng chí nói hơi nhiều. Tính tôi vốn ghét những kẻ đa ngôn.

Faben gằn giọng :

— Tôi cũng ghét cay ghét đắng bọn đạo đức giả. Các ông đã hứa hẹn trên trời dưới biển, và nói ngọt như mật ong để rủ rê tôi từ Bonn về đây : tôi đã tin tưởng một cách khờ khạo mặc dầu mang hai thứ tóc trên đầu, giờ đây tôi đã vỡ mộng. Phải, tôi chán ngấy các ông, tôi muốn trở về Tây-hương, các ông hãy giết tôi đi ?

Viên phó giám đốc KGB Mạc tư khoa bĩu môi :

— Nếu đồng chí muốn chết thì rất dễ, chúng tôi có cả thấy 150 cách giết người khác nhau. Nhưng đồng chí chỉ có thể được chết êm ái nếu chịu ngoan ngoãn đi theo tôi.

Lôlô ưỡn ngực phản đối :

— Ông không có quyền bắt chúng tôi. Tôi phải báo tin cho sứ quán Mỹ biết.

Viên phó giám đốc chỉ máy điện thoại :

— Mời đồng chí.

Lôlô hăm hăm tiến lại bàn, chộp lấy máy điện thoại. Nàng alo một tiếng rồi nhân mặt vút máy xuống đất, miệng rít lên :

— Đồ đều !

Tôi nhận thấy Lôlô tra nói tục, tại Nữ ược, nàng đã mắng « đồ đều » như vậy. Đàn bà đẹp thường tra nói tục, song thói quen nói tục của họ không trắng trợn và hạ lưu như thói quen của Lôlô. Nếu tôi không nhìn thấy khuôn mặt và thân thể của nàng, mà chỉ được nghe giọng nói của nàng, tôi phải lầm tưởng nàng là con điếm hạng bét. Nàng nói tục một cách sống sượng và bình thản khiến tôi nổi vẩy ốc. Gã bụng phệ KGB cười, Lôlô nhổ bẹt bãi nước bọt xuống đất, tiếp theo một loạt danh từ chửi rửa nữa.

Cười xong, gã phó giám đốc KGB Mạc tư khoa mới nói :

— Vâng, chúng tôi là đồ đều, nhưng so sánh giữa chúng tôi và CIA thì chúng tôi đều ít hơn. Họ đã mượn cô để dẫn nhân viên C.I.A. đến gặp Faben. Họ đều quá ! Riêng cô, cô cũng đều không kém vì cô đã cam kết với chính phủ Liên Xô là qua thăm chồng, nhưng thật ra cô đã ăn tiền của bè lũ C.I.A. để lừa bắt chồng... Hừ cô mới là đồ đều hạng nhất !

Loló gầm lên :

— Mày là đồ đều ! Chính phủ Liên xô của mày mới là đồ đều ! Bà sẽ xé xác mày nhỏ ra !

Tôi giật mình đánh thót. Trong bao nhiêu năm lăn lộn — lăn lộn trong giới đàn bà quốc tế — tôi định ninh chỉ có nữ giới Á.đông là lắm miệng. Giờ đây, tôi mới biết lầm. Khi Loló cất tiếng chửi, miệng nàng tròn xoe, tay nàng quai lên, chân nàng xoạc rộng, tất cả những cái gì được gọi là thẩm mỹ trên thân thể nàng đều rũ nhau trốn hết. Tôi có ấn tượng là nàng có thể bỏ gọn tôi vào miệng mà nhai rau rầu.

Gã bụng phệ KGB hơi tái mặt trước cuộc tấn công ngôn ngữ của Loló. Hắn lùi lại, nhưng Loló đã bước theo, khoa chân múa tay xía xói. Hắn vội la lớn :

— Có chịu im đi không ?

Hắn đã đoán được ý định của tôi. Nhưng tôi đã hành động nhanh như điện xẹt nên khi hắn lách

sang bên để miệng súng khỏi bị Loló che khuất tôi đã phóng ateri vào cườm tay hắn. Khẩu súng bị đánh rớt xuống sàn phòng. Tôi nghiệp cho hắn, mang danh phó giám đốc KGB Mạc tư khoa mà võ nghệ của hắn lại quá tầm thường. Tôi đảo ngược tình thế một cách dễ dàng bằng một ngọn độc cước vào đầu gối hắn. Hắn ngã khụy xuống.

Faben lượm khẩu súng lục đưa cho tôi, thúc giục .

— Chứng minh phải trốn ngay.

Thật nực cười, cách đây 15 phút, Faben nằng nặc đòi ở lại cho bằng được, giờ đây hắn lại nằng nặc đòi trốn. Tôi chưa kịp cầm khẩu súng thì Loló đã thét lên phía sau :

— Chết, chết rồi !

Tôi nghiêng mình sang bên trái. Gã bụng phệ đã chồm dậy không biết từ bao giờ trong tay hắn lăm lăm dao sáng loáng. Hắn vừa đâm tôi trượt. Tôi đã tính toán sai lầm. Bụng hắn to quá khổ nhưng khi cần mềm mại hắn cũng có thể mềm mại không kém thanh niên có vòng eo 60 phân. Tôi định ninh hắn chỉ là võ sinh hạng bét, ngờ đâu hắn am tường phép đấu dao yari của kiếm đạo Phù tang tam đảo.

Yari là một loại dao ngắn, lưỡi dài chừng 2 tấc tây, cả hai phía đều mỏng và sắc, lưỡi thẳng, và đầu nó nhọn hoắt. Đặc điểm của nó là khoảng dao

ở gần cán có thì đây, càng ra đến mũi dao thì mình nó càng mỏng; nhờ vậy, người biết sử dụng yari chỉ cần đâm một nhát là lưỡi dao ngấp lút đến cán. Hai chục phân tây sắt xuyên qua da thịt thì phải là xương đồng da sắt may ra mới khỏi tâng mang...

Gã bụng phệ đâm tôi trượt nhất đầu bèn xoay thế để tấn công tiếp. Hắn biết tôi có tai né tránh nên không đâm nữa mà là nhắm ngực tôi phóng tới.

Ài chà... hắn lại am hiểu cả thuật shuri.ken-jutsu, nghĩa là phép phóng dao độc nhất vô nhị của võ sĩ đạo Nhật bản...

May nhờ Lolô kêu lên kịp thời, tôi đã thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Tôi tiến lên một bộ, phóng ra ngọn cườc sấm sét bằng bàn chân trái. Khối thịt bèo nheo của gã phó giám đốc KGB Mạc tư khoa bị cái đá của tôi xô ngã trong chớp mắt. Hắn lăn vào chân tường.

Tôi chưa định xử trí ra sao thì đoàn, đoàn, đoàn, ba tiếng súng nổ luôn một dây. Như bắn bia, cả ba viên đạn chì đều găm vào bụng gã phó giám đốc KGB. Faben dăm dăm ngó khẩu súng như người mất hồn. Trong một phút hốt hoảng, Faben đã lấy cò. Giờ đây thấy gã phó giám đốc KGB nằm chết trong vũng máu lênh láng hắn mới sực nhớ lại hạnh động sát nhân của mình.

Faben ngẩng đầu lên nhìn tôi; rồi bất thần quay miệng súng vào người. Hắn định tự tử. Song hắn chưa kịp di miệng súng vào mông tang thì Lolô đã xấn đến, giằng lấy. Một viên đạn cườc cò kêu đoàng nhưng bay lạc vào tủ quần áo.

Faben vùng chạy ra cửa. Tôi vội cản hắn lại:

— Ông chạy đi đâu?

Faben đáp không ra hơi:

— Trốn... Súng nổ... mặt vụ viên KGB sẽ ập tới.

Lolô nắm cánh tay Faben, mặt xanh như tàu lá chuối. Tôi mở hé cửa sổ quan sát dưới đường rồi quay lại gọi Faben. Hắn buồng Lolô ra, riu-riu đến bên tôi. Tôi chỉ cái xe hơi đen sì đậu cách lề quán 50 thước:

— Ông thấy không?

Hắn đáp:

— Thấy. Xe hơi riêng của lão phó giám đốc KGB, Mạc tư khoa.

— Nghĩa là trên xe có tài xế?

— Và hai vệ sĩ.

Tôi ngâm nghĩ một giây đồng hồ rồi nói:

— Giờ này, chắc nhân viên khách sạn đã ngủ gà ngủ gật. Bọn vệ sĩ ngồi đợi trong xe, hoặc lảng vảng trước cửa khách sạn. Chúng mình cứ xuống cầu thang, thần nhiên ra đường thế nào cũng thoát...

Faben nêu thắc mắc :

— Sợ chúng khám phá ra...

Tôi gạt phắt :

— Nguy hiểm thật đấy nhưng tôi nghĩ không còn lối thoát nào khác. May ra chúng không đề ý. Song nếu chúng đề ý, tôi cũng không ngại.

Lô Lô ngược cặp mắt dĩ thỏa :

— Tại sao ?

Tôi khuyển cánh tay lại đề phỏ bày bắp thịt cuộn cuộn. Tôi quên mất rằng bắp thịt lực sĩ thâm mỹ của tôi đã bị ni dầy che kín. Tuy vậy, cả hai người đều không nhận ra sự khoe khoang lỗ bịch của điệp viên Z. 28. Lô Lô mỉm cười. Tôi không hiểu tại sao nàng mỉm cười. Có lẽ nàng nhớ đến bắp thịt rắn chắc của tôi đêm ấy trên giường êm ái tại thị trấn Nữ ước. Quả nàng là con yêu tinh, mặt nàng mới tái mét đã trở lại hồng hào như tổ phàm hường, mắt nàng vẫn ướt, môi nàng vẫn cong, ngực nàng vẫn dú dòn.

Tôi lột y phục của gã nhân viên KGB đội mũ phớt, mặc đại vào người. Nếu gã phỏ giám đốc không lấm máu bẻ bết tôi đã mượn tạm quần áo của hắn. Vì hàng ni tốt hơn, cách may lại khéo hơn. Trong chốc lát tôi đã biến thành «côm» sô viết. Có một điều là bất cứ ở đâu và bất cứ thời nào nhân viên an ninh mặc thường phục đều có những đặc điểm rất dễ nhận ra. Nếu là trời lạnh

thì họ phải mặc áo bành-tô rộng, và dài, đội mũ phớt xùm sụp, tay luôn luôn rút túi. Trời nắng họ mặc sơ-mi bỏ ngoài quần, nơi lưng nổi lên cộm cộm. Không kể sáng hay tối họ đều rũ nhau đeo kiếng mát, loại kiếng đen sì như phết mực tàu. Loại «côm» có học không phục sức một cách lập dị song trong cử chỉ của họ vẫn phảng phất sự lập dị. Lối đi đứng của họ thường ngổ ngáo, hoặc rụt rè ; khi cười họ ráng mở toang miệng để tỏ vẻ hồn nhiên, thành thật, hoặc ngậm chặt hai môi như sợ hé ra thì vi trùng phong cùi sẽ bay vào cuống họng...

Đội lột «côm», tôi khệnh khạng bước ra ngoài hành lang. Lô Lô reo lên :

— Trời, giống quá, giống quá !

Nàng phải là con người mắc bệnh hay quên kinh niên nên mới có thể vô tư, vô lự đến thế. Vì những nguy hiểm bậc nhất đang đè nặng trên vai nàng. Mặt vụ sô viết đông như kiến cỏ, họ có thể xuất hiện trong phút chốc, vậy mà nàng vẫn đứng đưng như không. Không những nàng nhìn tôi một cách dĩ thỏa, nàng còn cười một cách dĩ thỏa hơn nữa.

Faben bước xuống cầu thang trước tiên. Lô Lô cố ý đi chậm lại để phả hơi thở vào mặt tôi, song tôi đã tránh sang bên, nàng bèn phóng cho tôi một luồng nhỡn tuyến hơn giận như muốn hăm dọa :

— Coi chừng, anh không thoát khỏi tay tôi đâu!

Đèn bên dưới đã tắt gần hết. Đêm khuya, khách sạn tắt đèn, là chuyện thông thường nhưng tôi nhận thấy phía sau bức màn sắt sự tiết kiệm đã thành sự biến loạn. Một lỗ quán rộng rãi như lỗ quán Quốc Gia mà từ trên lầu xuống tầng dưới chỉ có vèn vèn một bóng đèn 25 nèn; vâng, tôi không dám nói ngoa, 25 nèn là tôi rộng lượng, chứ thật ra chỉ độ 15 nèn là cùng. Quầy tiếp tân cũng có một bóng đèn, lớn hơn, và sáng hơn, nhưng tối đa là 40 nèn. Diện tích bên dưới đang bị bóng đêm xâm chiếm là 200 mét vuông, cho nên 100 nèn đèn điện chỉ tương đương với một cây đèn cầy nhỏ bằng cái bút chì đặt trong phòng ngủ.

Dưới cầu thang không có ai. Sau quầy tiếp tân tôi chỉ thấy một gã đàn ông đầu hói, hắn đang gục xuống cuốn sổ vãng lai.

Đi trước, Faben khựng người vì một tú gờng bằng xương thịt vừa nghênh ngang từ cửa chính khách sạn bước vào. Chắc hẳn là một trong hai tên vệ sĩ của viên phó giám đốc KGB Mạc tr khoa. Hắn cũng đứng lại và hất hàm hỏi Faben :

— Đồng chí phó giám đốc đâu ?

Tôi đã trả lời giùm Faben. Nhưng không trả lời bằng ngôn ngữ, mà là bằng một atêmi vào mông tang hắn. Tôi ra đòn hơi mạnh nên hắn ngã

khuyu xuống đất. Hắn chết quá êm ái, không biết tại sao mà chết. Lolô rú lên :

— Ôi chao, anh giết hẳn rồi !

Tôi muốn vả vào miệng nàng một cái. Tuy lịch sự đối với phái yếu, tôi vẫn muốn đánh nàng. Vì nàng đã đóng trò đạo đức trở trên và vụng về. Vì tôi biết là nếu giết ai, chắc chắn nàng sẽ không dùng atêmi như tôi, mà dùng dao nhọn mổ bụng, lôi hết ruột gan ra. Trong trường hợp tôi là nạn nhân nàng còn có thể bắm vằm thân thể tôi để làm ba-tê cho bết-giê ăn nữa. Nàng là hiện thân của quỷ Sa-tăng.

Faben riu riu theo tôi ra cửa. Nhân viên an ninh số viết đã lủi đi đâu hết. Chỉ còn trở lại tên vệ sĩ thứ nhì của viên phó giám đốc KGB. Hắn đang phì phèo thuốc lá dưới tam cấp, ngoảnh lưng về phía tôi. Tôi định nhẹ tay vì đêm nay đã giết quá nhiều, tôi không muốn tiếp tục giết KGB lâm vào tình trạng hao hụt nhân viên một cách vô ích.

Nhưng hắn lại bất thần xây lại. Tự hắn đã rước lấy tai họa. Miễn cưỡng tôi phải tặng hắn một cái đá móc vào tim. Mũi giày tôi không gắn lưỡi dao nhọn như tài tử chính của phim truyền hình Jim West nhưng cũng đủ phá gãy xương sườn nạn nhân làm trái tim dẹp lép. Cũng như bạn hắn, hắn lăn nhào xuống vỉa hè.

Chiếc xe hơi sơn đen của viên phó giám đốc đang nằm chênh ềnh dưới một cây cỏ thụ cảnh là

rườm rà. Đó là xe 2-603 do xí nghiệp quốc doanh Tatra của Tiệp Khắc chế tạo. Kiểu 2.603 là kiểu xe độc nhất trên thế giới, động cơ 8 xi-lanh, lắp phía sau, mát nước bằng không khí. Nó dài hơn 5 thước, và cao hơn cả xe Rolls. Hình thù của nó chẳng có nét nào đáng yêu, thoát trông người ta tưởng lầm là xe Buick Hoa kỳ sau thế chiến thứ hai mặc dầu nó được hãng Tatra sản xuất sau khi loại xe Buick cổ lỗ sĩ này bị vứt vào nghĩa địa xe hơi.

Tôi vốn ghét xe hơi cộng sản; chẳng phải vì tôi là nhân viên điệp báo của ông Hoàng. Là chuyên viên tôi chỉ chiếu cố đến khía cạnh kỹ thuật, tôi lại mê xe hơi nên khía cạnh kỹ thuật càng quan trọng hơn đối với tôi. Xe Tatra, cũng như mọi xe khác ở phía sau bức màn sắt, chỉ được cái to con, công kênh, nặng nề, nếu đem dùng để húc tặc-xi con cóc ở Sài Gòn thì tuyệt vì càng nó không thua cang xe Mỹ, còn nó cứng kinh khủng; nhưng nếu để hưởng gió mát trên xa lộ thì hoàn toàn bất lực. Vì nó chạy rề rề như xe đấm ma, vô phúc tài xế ấn lút ga xăng nó sẽ phóng luôn xuống ruộng. Hơn một lần tôi hút chết vì xe Tatra Trên tốc độ 100 cây số một giờ, vô-lăng của nó mất hẳn tính cách nghiêm trang, cứ muốn chạy ra khỏi lộ trình, bỗng thẳng lại toàn bằng bố, mà thẳng bố là loại thẳng tồi nhất trong-kỹ nghệ sản xuất xe hơi hiện nay. Tiệp Khắc là đàn anh chế tạo xe hơi như g lại là em út về kỹ

thuật an toàn nên tôi không thể có cảm tình với các loại xe hơi cộng sản.

Tôi chậm rãi bước lại trước cửa xe Tatra 2-603. Tài xế đang dựa đầu vào băng, mũi thuốc lá khét lẹt từ trong xe bay ra. Hẳn không nhìn thấy tôi. Tôi đập vào vai hắn mới choàng dậy, giọng hốt hoảng :

— Em đây, thưa đồng chí !

Có lẽ hắn cho tôi là «đồng chí» phó giám đốc của hắn. Tôi đối đáp lại bằng ngón tay cái và ngón trỏ ấn mạnh vào xương quai xanh như thể gọng kìm. Trên vai có một mề-huyệt, võ Nhật gọi là mề huyệt đờ-kô, nằm ở khớp xương vai và xương cánh tay, hễ bị diêm trúng là toàn thân bủn rủn, và ngã nhào xuống bất tỉnh. Tên tài xế chỉ hự một tiếng nhỏ rồi vấp mặt vào vô-lăng Tôi xô hắn sang bên rồi trèo lên. Faben và Lolo lục tục trèo lên theo. Phía sau trống rỗng nhưng Lolo lại thích ngồi phía trước. Nàng vội vã tranh chỗ như hành khách xe đò thời đại chiến thứ hai. Tôi biết ngay lý do hấp tấp của nàng. Nàng chỉ muốn được cọ má, kề vai với tôi mặc dầu có chồng hờ Faben một bên. Có vẻ nàng bất cần. Tôi rùng mình. Faben là anh chồng mắc bệnh đại ghen. Đường từ Mạc tư Khoa qua Tây Âu còn xa hàng ngàn cây số, tôi chỉ sợ đổ máu...

Lolo thét lên :

— Ôi chào, ma...

Nàng chuyèn dùng tiếng « ôi chào », vui cũng « ôi chào », mà buồn cũng « ôi chào ». Cái đồng bày nhầy vừa bị nàng đâm lên, và gọi là « ma » thật ra là thi thể nóng hổi của tên tài xế xấu số. Sau khi bị tôi đánh vỡ khớp xương vai, hẳn chưa mê man hẳn, cánh tay còn cử động Miệng hẳn há lớn, toan kêu cứu thì dẻ giầy nhọn của người đẹp đã xoáy vào yết hầu. Lólô không phải là núi thịt nhưng sức lực nạn nhân đã kiệt quệ nên hẳn bị dẻ chết tức khắc.

Tôi quát um :

— Ma dàu ? Tên tài xế đấy !

Nàng cầu nhau :

— Anh lại giết người ?

Tôi nhún vai, không thèm trả lời. Ngay khi ấy nàng quay ra gây sự với Faben :

— Ôi chào, anh chặn em bẹp đi... Anh rúc lên đây làm gì... xuống băng sau có rộng rãi hơn không ?

Quên cả hoàn cảnh nguy khốn, Faben nổi ghen:

— Còn em, em rúc lên đây làm gì ?

Lólô quát mắt :

— Hừ... ghen, ghen, ghen... chết đến đít vẫn còn thích ghen...

Faben nghiên răng kèn kẹt :

— Anh tưởng em chưa rồi, ngờ đầu em vẫn tỉnh nào tật ấy.

Tôi nổi máu anh hùng rơm muốn trả lời thay cho người đẹp Lólô :

— Hừ... chưa sao được, ông già xấu trai ! Ông xấu đến nỗi chỉ có Chung vô Diệm may ra mới yêu ông nổi. Mặt mũi tôi đẹp, thân hình tôi đẹp, tôi chịu làm vợ hờ của ông là quá lắm rồi, họa là điên cuồng tôi mới trúng thành với ông. Đặt vào địa vị tôi, ông có muốn vọt lên băng trước, ngồi chung với Béra không ?

Nhưng Lólô không trả lời. Nàng ngồi yên. Dưới sàn xe, tên tài xế của KGB nằm ngửa, nhe hàm răng trắng nhớn và cặp mắt ốc nhồi nhìn nàng. Tôi chờ Faben xập cửa rồi gài số 2, đạp lút chân ga. Tôi quen lái xe đua nên gài số 2, và vận dụng hết mã lực trong phút đầu tiên. Chiếc Tatra béo ụt ịt này không phải là xe đua thành thử ra động cơ chỉ rẹt rẹt mấy tiếng đồng rồi cầm bặt, bình xăng bị ngập.

Những ai từng chơi xe không thể không biết qua nỗi khổ của bình xăng ngập. Nóng ruột muốn đi ngay người ta xả thật nhiều « ga » khi cho máy nổ, kết quả là xăng lên ống ọc làm ướt bu-di, nghẹt các ống, xe đành phải nằm ụ vài ba phút mới chạy được. Lấn lộn hàng chục năm trong nghề xe đua, tôi chưa bao giờ làm bình xăng ngập, vì đó

là lỗi lầm ấu trĩ và tối kỵ. Tối kỵ cũng như ngày mồng một Tết đánh mặt-chuộc ván mở đầu mà phồng đôi bạch vậy...

Mọi trường huấn luyện điệp báo sơ cấp từ đông sang tây, GRU cũng như C.I.A. đều giành ít nhất 10 giờ đồng hồ trong mỗi khóa để dạy phương pháp xử dụng xe hơi an toàn. Một phần ba của chương trình này gồm những bài học lý thuyết và thực tập hầu giúp điệp viên lái xe cách nào khỏi bị đối phương rượt bắt. Huấn luyện viên thường căn dặn khóa sinh tỉ mỉ về cách cho máy nổ thật lẹ mà bình xăng không ngộp. Vì trong khi cần tranh thủ từng giây, từng phút đồng hồ quý báu mà phải khoan tay trước vô-lăng chờ xăng rút xuống mới được phép khởi hành thì, chiếc mơ-nốt sáng loáng đã xấp vào cườm tay hoặc một viên kẹo đồng 9 li đã xuyên qua da thịt.

Lolô cuống quýt hỏi dồn :

— Xe hư à anh ?

Tôi gát đầu :

— Phải, xe hư.

Nàng nhìn dáo dác :

— Bây giờ làm sao hả anh ?

Faben nhếch mép, giọng khinh bỉ :

— Còn làm sao nữa ? Bình xăng ngộp. phải đợi một lát nữa mới «đề» trở lại được.

Tôi nhìn kiếng chiếu hậu. Trước cửa lữ quán

Quốc Gia quang cảnh vẫn vắng tanh và buồn thiu, có lẽ quang cảnh Sài gòn giới nghiêm ban đêm cũng chỉ vắng tanh và buồn thiu đến thế là cùng. Trời khá lạnh nên nhân viên an ninh sơ viết đã rúc vào trong phòng, quây quần bên lò sưởi. Đó là nhân viên cấp dưới, còn nhân viên cấp trên thì đã nằm gọn trong mền len, giữa hơi ấm của lò sưởi điện nhân tạo và hơi ấm của lò sưởi điện thiên nhiên.

Bất giác tôi nhớ lại những đêm lạnh ở thủ đô «hòn ngọc Viễn Đông». Sài gòn là xứ nóng, song nhiều khi lại lạnh ra trời. Nhiều đêm trời lạnh đến nỗi tôi có cảm tưởng là mùa đông Hà nội. Những đêm ấy bọn thanh niên chưa vợ như tôi bồng run rét ngoài sức tưởng tượng. Tôi không thể nằm một mình, đắp chăn thì lạnh, mà vặn lò sưởi điện thì nóng chảy mồ hôi. Những đêm ấy chúng tôi chỉ có thể chiến đấu lại hơi đại hàn bằng cách tìm một lò sưởi điện đặc biệt. Thật vậy, tạo hóa đã phú cho đàn bà một phép màu độc nhất vô nhị, khi nóng, da thịt họ tiết ra chất mát, khi lạnh, da thịt họ tiết ra chất ấm ; hoặc một chất ôn nhu, không nóng, không lạnh.

Trời lạnh như thế này được trở lại khách sạn, đóng chặt cửa phòng, trèo lên giường với gai nhân thì tuyệt ! Đường như Lolô cũng đọc được ý nghĩ của tôi nên nàng nheo một bên mắt. Song tôi không dám nheo mắt lại trả lời, phần vì Faben ngồi lù lù

sau lưng, phần khác vì một vật đen sì vừa hiện trên kiếng chiếu hậu.

Vật đen sì này là một chiếc Tatra. Cũng thuộc loại 2-603. Và cũng đen sì như chiếc Tatra của viên phó giám đốc KGB Mạc tư khoa. Đến trước cửa khách sạn, nó dậu lại. Hai gã đàn ông mặc sắc phục cảnh sát ôm súng tiểu liên nhảy xuống. Họ chạy vào bên trong. Trừ phi họ cận thị hơn ông Hoang chục lần họ mới không nhìn thấy hai cái xác còn nóng. Họ sẽ vọt lên lầu và sẽ thấy hai cái xác khác nữa. Nếu bình xăng xe Tatra của tôi tiếp tục làm reo tôi sẽ phải lợi bộ. Nhưng may thay, động cơ cất tiếng nổ tròn trịa. Thật vậy, ngày thường động cơ xe Tatra kêu lép ba lép bép song đêm nay nó lại thốt lên tiếng hát ròn tan..

Tôi vừa giật xe ra khỏi lề đường thì tài xế xe 2-603 phía sau cũng bóp kèn inh ỏi. Đối với Sài Gòn là thành phố có nhiều tiếng ồn nhất nhì châu Á mà nhiều người nghe kèn xe bóp ban đêm từng hồi cũng phải giật mình, huống hồ Mạc tư Khoa là thành phố vô địch im lặng.

Pin, pin, pin..

Pin pin pin pin pin pin..

Tôi cứ gia tăng tốc độ, bất chấp tiếng kèn giục dã. Nhưng chiếc 2-603 cảnh sát đã tìm cách vượt lên. Đuổi bắt nhau bằng xe hơi ở Mạc tư Khoa là một cuộc phiêu lưu vô cùng thú vị (miễn hồ

nhà chức trách cho phép..!) vì mặt đường đã rộng lại vắng teo, không có lấy một con bet-giê chạy rông chừ đừng nói tới con người nữa. Tuy vậy, tôi không cảm thấy thú vị chút nào. Vì chạy đua bằng con rùa cơ khi 2-603 này thà chạy đua bằng cặp giò sừng hơn. Vả lại, giác quan thứ sáu của tôi bảo thầm tôi rằng chạy đua vô ích (đọc những trang cuối của cuốn hồi ký tiểu thuyết này, bạn đọc sẽ hoàn toàn đồng ý với tôi, nhưng tôi xin thành thật yêu cầu bạn đọc cưỡng lại tinh tò mò và cứ tiếp tục đọc từng trang, từng trang..) nên tôi chỉ đập ga xăng đến mức 60 cây-số một giờ.

Lólô thét vào tai tôi :

— Nhanh nữa, nhanh nữa, anh ơi ! Xe hơi đang chạy phía sau là của KGB.

Tôi hỏi Faben :

— Có đúng không ông ?

Faben đáp không ra hơi :

— Đuuung..

Tôi thở dài :

— Động cơ của họ khỏe hơn nhiều, chắc không chạy thoát đâu. Bởi vậy, tôi..

Tôi không có thời giờ nói hết vì chiếc Tatra cảnh sát vừa qua mặt, tài xế vẫn tiếp tục rú kèn. Tôi lái vọt vào đường hầm gần lữ quán. Hầm này cũng tối thui. Hoạt động gián điệp ở Liên Xô khó mà dễ vì ban đêm có rất ít đèn. Cách đây ba,